

រតនបិណ្ឌ

ប្រាសាទបាគ

"คุณพูดเรื่องอะไรคะ"

"เรื่องเมื่อคืน...ผมเชื่อว่าเราฝันเหมือนกัน"

"..." อัศวานิ่งไป ไม่ตอบรับอะไรออกมาอีก คิ้วยังคงขมวดเป็นปมอยู่เหมือนเดิม
พลงหลบสายตาในสิ่งที่มองมาอย่างพิจารณา

"คุณกำลังจะปฏิเสธผมว่าไม่ได้ฝันใช่ไหม" ในลันที่วางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ
ก่อนจะขยับตัวเข้าไปใกล้อัศวานมากขึ้น

"..."

"ถ้าหาเหตุผลมาปฏิเสธไม่ได้ ก็ยอมรับเถอะครับว่าคุณฝัน... ใจดำเข้าไปหา
ในเวลาที่เราจำเป็นต้องการตัวช่วยพอดี ผมถึงมาหาคุณ มาขอบคุณคุณ..."

รักนิรมิต

ชวาলামารุต เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2278-8

ภาพประกอบ   Justina Elgaafary / Shutterstock.com
                         Nikolay Antonov / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เลิฟมันใจเลยว่า นักอ่านหลายท่านต้องเคยสัมผัสนิยายรักแนวระลึกชาติมาหลายต่อหลายเรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องก็ย่อมมีธีมการนำเสนอที่แตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคืออานุภาพของความรัก ที่เป็นเหมือนสิ่งมหัศจรรย์ นำพาคนสองคนให้กลับมาพบกันอีกครั้ง เพื่อสานต่อเรื่องราวในอดีตให้สมบูรณ์ในปัจจุบัน

เช่นเดียวกับ 'รักนิรมิต' ผลงานของ 'ชวาลมารุต' นิยายรักแนวระลึกชาติที่ครั้งนี้มีฉากหลังในอดีตชาติเกิดขึ้น ณ ดินแดนไอยคุปต์ ซึ่งรักแท้ที่อยู่เหนือกาลเวลาได้ก่อกำเนิดขึ้น ณ สถานที่แห่งนี้ หากแต่ผู้ไม่สมหวังในครั้งอดีตนั้นยังตราตรึงความแค้นและรอวันสะสางอยู่ นี่คือส่วนขยายที่ทำให้เรื่องราวโรแมนติคแฟนตาซีมีจุดพลิกผันที่ชวนติดตามเกินคาด

เรื่องราวระหว่างช่างภาพสาวและไฮโซหนุ่มที่ต่างก็มีความผันคล้อยกันว่าทั้งสองคือคนรักกันในยุคสมัยอียิปต์โบราณ แม้จะข้ามชาติ ข้ามภพมาเนิ่นนาน แต่ทั้งสองซึ่งเป็นคนไทยแท้ๆ กลับระลึกถึงเรื่องราวในครั้งนั้นได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันคือเรื่องบังเอิญ หรือมันคือแรงอาฆาตของใครบางคนที่ดลให้ทั้งสองมาเจอกัน เพื่อที่จะได้ลงมือสะสางแค้นได้ตามที่วาดหวังไว้ เลิฟขอเชิญทุกท่านไปร่วมลุ้นกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ชวาลามารุต เป็นนามปากกาที่มาจากชื่อและนามสกุลของเราสองคน เราสองคนเริ่มต้นมาจากการทำละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มาด้วยกัน นานนับสิบปี มารุต สาโรวาทคือผู้กำกับการแสดง ส่วนน้องนุช ชวาลาคือคนเขียนบทโทรทัศน์และบทภาพยนตร์ แรกๆ เราก็เริ่มต้นจากการนำนวนิยายที่มีอยู่แล้วมาเขียนเป็นบทโทรทัศน์เพื่อทำละคร แต่หลังๆ พี่ต๋อ มารุตก็เริ่มคิดโครงเรื่องขึ้นมาใหม่ และคุยกับน้องนุช

เราสองคนจะคุยกันไป ต่อเรื่องกันไป แล้วก็จะได้ละครเรื่องใหม่จากการทำงานร่วมกัน

ถึงแม้ว่าเราสองคนจะผ่านการทำงานมามากมาย ยาวนาน แต่สำหรับการเขียนนวนิยาย 'รักนิรमित' คือนวนิยายเรื่องแรกของเราสองคน ชวาลาคือไฟ มารุตคือลม เป็นความหมายดีๆ ที่ลงตัว เราสองคนยังคงทำละครต่อไปและมุ่งมั่นเขียนหนังสือต่อไปเช่นกัน

ลมจะพัดแรงเพื่อให้ไฟลุกโชติช่วงแค่ไหน ก็อยู่ที่คนอ่านและคนดูละครที่เป็นกำลังใจให้เรา หวังว่านวนิยายเรื่องนี้จะทำให้ทุกคนมีความสุขและสนุกกับการอ่าน

ชวาลามารุต

บทที่ 1

...ความรักเป็นสิ่งสวยงาม
แต่ถ้าเมื่อใดมีความแค้นเข้ามาข้องเกี่ยว
ความรักจะกลายเป็นสิ่งที่น่ากลัว
แม้เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ข้ามชาติ ข้ามภพ ข้ามดินแดน
ความรักและความแค้นจะยังคงตามจองล้างจองผลาญ
เพื่อให้ได้ความรักนั้นมาครอบครอง
หากแต่ 'รักนิรมิต' อยู่เหนือทุกสิ่ง
เวทมนตร์ใดก็มีอาจพรากความรักไปได้...

ณ ห้องพิธีกรรมที่มีดสลัว มีเพียงแสงสว่างเล็กน้อยจากคบเพลิงตามผนัง และจากแสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านช่องลมเข้ามาตกกระทบกับแท่นหินขนาดใหญ่ตรงกลางห้องเท่านั้น บรรยากาศเต็มไปด้วยความขลัง เหล่าชายฉกรรจ์ไม่สวมเสื้อ ผิวอาบมัน ท่อนล่างนุ่งเพียงผ้าสีขาวผืนสั้นคล้ายผ้าเตี่ยว เดินถือคบเพลิงพร้อมทั้งคุมตัวชายหญิงคู่หนึ่งเข้ามาจากคนละฝั่ง หลังจับ 'ราดาเมฆ' และ 'ไอต้า' มัดเชือกไว้ด้วยกันแล้ว ทหารเหล่านั้น

ก็ผลักรั้งสองเข้าไปในช่องเว้าตรงกลางแท่นหินที่ว่า

"ทหาร ผังมัน..." น้ำเสียงเย็นเยียบของหญิงสาวในชุดเกาะอกพร้อมผ้าคลุมไหล่สีทอง นุ่งกระโปรงยาวกรอมเท้าทรงแคบสีเดียวกัน สวมมงกุฏและเครื่องประดับตามแบบเจ้าหญิงอียิปต์ตั้งขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัด

สิ้นคำสั่ง เชือกเส้นหนาที่ขึงแท่นหินเอาไว้ก็ถูกทหารนายหนึ่งใช้ดาบเล่มใหญ่ตัดขาด ส่งผลให้แท่นหินตกลงไปในช่องใต้ดินขนาดลึกทันที เสียงของแข็งตกกระทบกับพื้นล่างดังก้องไปทั่วทั้งห้องพิธีกรรม 'เจ้าหญิงเอมนิริส' ยืนมองดูเหตุการณ์ทุกอย่างด้วยใบหน้านิ่งเฉย เหมือนไม่ยินดียินร้ายอะไรกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าเลยสักนิด

แม้ชีวิตของคนสองคนจะสูญสิ้นไป แต่มันก็เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น...

ประเทศอียิปต์

อาคารสีแดงสองชั้นขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ ตรงกลางมีซุ้มประตูบานใหญ่สีขาวโค้งมนรับกับรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าของตัวอาคารเป็นอย่างดี ที่แห่งนี้คือพิพิธภัณฑ์อียิปต์แห่งกรุงไคโร สถานที่รวบรวมเศษซากอารยธรรมในยุคอียิปต์โบราณเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นอ่างอาบน้ำ รูปปั้นต่างๆ เครื่องประดับจำพวกเพชรนิลจินดา หีบศพ รวมไปถึงจนถึงมัมมี่

'อัสวาน' หญิงสาวอายุประมาณยี่สิบห้าปี ช่างภาพสาวจากเมืองไทย เจ้าของใบหน้าสวยหวาน ผมตรงยาวสีดำ บุคลิกคล่องแคล่ว และดูเท่ในบางมุม พาตัวเองเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าอาคารแห่งนี้ด้วยท่าทีมุ่งมั่น เธอเงยหน้าขึ้นกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณเพื่อสำรวจตัวอาคารภายนอก ดวงตาเรียวยาวได้รูปหยุดมองที่ซุ้มประตูบานใหญ่ จดจ้องอยู่สักพักราวกับมีบางอย่างดึงดูดสายตาเธอให้มองลึกเข้าไปด้านใน หญิงสาวไม่รอช้า ขยับฝีเท้าก้าวผ่านซุ้มประตูเข้าไปภายในตัวอาคารทันที

เมื่อร่างบางหายเข้าไปแล้ว 'ไนล์นที' ชายหนุ่มอายุยี่สิบสี่ปี เจ้าของใบหน้าหล่อเหลา คมเข้มราวกับรูปปั้นแกะสลัก รูปร่างสูงโปร่ง ก็เดินย่ำเท้าอย่างกระฉับกระเฉงตรงมาหยุดยืนอยู่หน้าอาคารแห่งนี้ บริเวณเดียวกับที่อัสวานเคยยืนอยู่ ท่ามกลางเสียงจ้อแจของผู้คนแถวนั้น เขามองลอดซุ้มประตูบานใหญ่เข้าไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะรีบก้าวเท้าเข้าไปข้างใน

ภายในพิพิธภัณฑ์ ช่างภาพสาวพาตัวเองเดินมายังห้องจัดแสดงห้องแรก อัสวานไม่ได้หยุดมองวัตถุใดเป็นพิเศษ สายตาจับจ้องอยู่ที่ประตูทางเชื่อมไปยังอีกห้องซึ่งอยู่ลึกเข้าไปด้านในสุด ราวกับได้เลือกไว้แล้วว่า จะพาตัวเองไปที่นั่น เธอจึงก้าวเท้าฉับๆ เดินลับเข้าประตูบานนั้นไปทันที ขณะที่ฝ่ายชายหนุ่มเพิ่งก้าวเท้าเข้ามาในห้องจัดแสดงห้องแรก เขาค่อยๆ เดินดูวัตถุโบราณต่างๆ รอบห้อง จากนั้นจึงพาตัวเองย้ายไปดูห้องถัดไปที่เป็นประตูทางเชื่อมไปยังอีกห้อง

ช่วงเวลาเดียวกันที่ห้องโถงด้านในสุด อัสวานกำลังจ้องมองแท่นหินที่ตั้งเด่นอยู่กลางห้องด้วยใบหน้าเหยเก เมื่อลู่ๆ ความรู้สึกอึดอัดก็แล่นเข้ามาจนแทบจุกอก ลมหายใจแทบสะดุด เธอพยายามกลืนน้ำลายลงคอ พลังสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อให้คลายความรู้สึกอึดอัดที่เกิดขึ้น แต่เธอก็ยังไม่ถอยห่างจากวัตถุโบราณตรงหน้า พอเริ่มรู้สึกว่าตัวเองหายใจสะดวกขึ้น เธอจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อมองหาป้ายบอกประวัติที่มา แต่มองหาเท่าไรก็ไม่เจอ เธอแอบรู้สึกแปลกใจ ก่อนจะยกกล้องขึ้นมาเตรียมถ่ายภาพแท่นหินตรงหน้าอีกครั้ง เป็นจังหวะเดียวกับที่ไนล์นทีเดินผ่านบริเวณโถงทางเดินหน้าห้อง มุมด้านข้างของเขาปรากฏอยู่ในช่องวิวไฟน์เดอร์ที่อัสวานมองอยู่พอดี เธอมองชายหนุ่มแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับมาสนใจแท่นหินตามเดิม

และในจังหวะที่อัสวานกำลังจะใช้นิ้วเรียบบางกดปุ่มชัตเตอร์ ลู่ๆ ก็เกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น เมื่อแท่นหินตรงหน้าที่ดูมีน้ำหนักพอสมควรค่อยๆ ขยับเขยื้อน ก่อนจะพุ่งตรงเข้าใส่อัสวานเหมือนงูใจจะทับร่างเธอ หญิงสาว

ตกใจกลัวรีบลดกล้องลงพลางเซถอยหลังล้มนกกระแทกพื้น เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่โนลินที่เดินออกไปจากห้องโถงนี้แล้ว อัสวานสะบัดหน้าไปมา พร้อมกับใช้สองมือขยี้ตา จ้องมองแท่นหินเจ้าปัญหาที่ยังคงตั้งอยู่ตำแหน่งเดิม มันคงจะเป็นเรื่องประหลาดหากนักท่องเที่ยวคนอื่นยังเห็นเธอนั่งทำหน้าเสียวอยู่ที่พื้น เธอจึงรีบยืนตัวเองให้ลุกขึ้นยืนในท่าที่เป็นปกติที่สุด

อัสวานจัดผมเผ้าและเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนจะเงยหน้าขึ้นเพราะเสียงฝีเท้าของใครบางคนที่กำลังก้าวหนักๆ มาทางนี้ เธอพบว่า เป็นหญิงชาวตะวันตกผมบลอนด์รูปร่างสูงยื่นมองแท่นหินปริศนาอยู่ด้วยใบหน้าสงสัยไม่แพ้กัน อัสวานเหลือบมองอีกครั้งตอนที่อีกฝ่ายมองหาป้ายที่เขียนบอกรายละเอียดของแท่นหิน แต่ก็หาไม่เจอเช่นเดียวกับเธอ ทว่าเพียงชั่วครู่เท่านั้น อัสวานก็สังเกตเห็นชาวอียิปต์สองคนเดินคู่กันมา หญิงชาวตะวันตกคนนั้นจึงรีบหันไปพูดภาษาอังกฤษกับคนที่เพิ่งมาใหม่ทันที แน่ใจว่าที่อีกฝ่ายไม่ได้ถามอะไร้อัสวาน เพราะเธอได้ไม่ยากว่าผู้หญิงเอเชียอย่างเธอคงเป็นนักท่องเที่ยวเหมือนกัน

"นี่คืออะไร พวกคุณพอจะอธิบายให้ฟังได้ไหมคะ" หญิงชาวตะวันตกเอ่ยถามพลางชี้ไปยังแท่นหิน

"ผมก็ไม่ทราบแน่ชัด แต่ผมเคยได้ยินเขาเล่าต่อๆ กันมาว่าเมื่อสามพันกว่าปีก่อน แม่ทัพหนุ่มและหญิงคนรักโดนจับมัดไว้กับแท่นหินนี้ แล้วฝังดินทั้งเป็น" เสียงแหบๆ ของชาวอียิปต์คนหนึ่งฟังภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งๆ แต่พอฟังเข้าใจได้ออกมา ทำให้หญิงชาวตะวันตกถึงกับตาโตและทำหน้าประหลาดใจอย่างห้ามไม่อยู่

"โอ้ โหดร้ายมาก สองคนนั้นทำความผิดอะไร แล้วใครเป็นคนสั่งให้ทำอย่างนั้น...คุณรู้ไหม" หญิงชาวตะวันตกถามต่อว้าวๆ อย่างต้องการคำตอบ คำตอบจากชาวอียิปต์ทั้งสอง แต่พวกเขาทำได้แค่เพียงส่ายหน้า

"ผมไม่รู้หรอก แต่ว่าจะมีเรื่องอะไรที่คนเราจะทำร้ายกันได้รุนแรงขนาดนี้"

ถ้าไม่ใช่ความรัก ความหึงหวง..." ชาวอียิปต์อีกคนที่ยืนนิ่งมาสักพัก เอ่ยเสริมต่อ

"นั่นสิ ถ้ามันเป็นเรื่องจริงก็น่าเศร้ามาก ฉันหวังว่ามันจะเป็นแค่เรื่องเล่า เกินจริงเท่านั้น..." หญิงชาวตะวันตกพุดกับตัวเองด้วยน้ำเสียงที่เบาลง อย่างเห็นได้ชัด แต่กีดังพอที่ชาวอียิปต์จะได้ยิน พวกเขาYLESแทนคำตอบ ก่อนจะเดินจากไป

หญิงชาวตะวันตกหันกลับไปมองแท่นหินอีกครั้ง สักพักก็ออกจากห้องโถงนี้ไป เหลืออัสวานที่ยืนอยู่ตรงหน้าแท่นหินเพียงลำพัง เธอลึนเลใจ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจเดินไปหยุดอยู่ใกล้ๆ มันอีกครั้ง จากนั้นก็ค่อยๆ ยกกล้องขึ้นมายุ่งกัลลวๆ ว่าแท่นหินจะพุ่งเข้าใส่อีก แต่ยังไม่ก็ต้องลองให้รู้ เมื่อคิดได้เช่นนั้น อัสวานที่มองช่องวิวไฟน์เตอร์อยู่ก็ตัดสินใจกดปุ่มชัตเตอร์ทันที

ชะะ!

ช่างภาพสาวพ่นลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก...เมื่อทุกอย่างเป็นปกติ

เวลาผ่านไปราวๆ หนึ่งชั่วโมงกว่า อัสวานออกมาจากพิพิธภัณฑ์และพาตัวเองเดินเลียบบแม่น้ำไนล์มาเรื่อยๆ อย่งไร้จุดหมาย จนกระทั่งมาถึงเลียบบแม่น้ำอีกด้านหนึ่ง เธอหยุดยืนชื่นชมความงามของแม่น้ำไนล์อันกว้างใหญ่และเจียบสงบในเวลานี้ สีของแม่น้ำต่างไปจากแม่น้ำอื่นๆ ที่เคยเห็น สีเขียวเหลือบฟ้า สวยแปลก ลึกกลับ ชวนหลงใหล หญิงสาวยกกล้องขึ้นมากดถ่ายภาพบันทึกความทรงจำ ก่อนจะลดกล้องลง ครุ่นคิดถึงอะไรบางอย่าง แล้วพิมพ์กับตัวเองเบาๆ

"รู้ไหม ว่าฉันคืออัสวาน เชื่อนที่กัันเธอไ้วันนะ...ไนล์"

อัสวานยิ้มปนขำให้กับคำพูดของตัวเอง ก่อนจะยกกล้องขึ้นมากดถ่ายภาพต่อ โดยไม่ได้สนใจคนอื่นๆ ที่เดินผ่านไปผ่านมา และหนึ่งในนั้น

ก็คือไนลันที่ที่เดินเลียบแม่น้ำไนล์มาทางนี้ เขาเดินผ่านเธอไปทางเลียบแม่น้ำอีกด้านหนึ่งเพื่อต็มด้ากับความสวยงามของแม่น้ำแห่งนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เช่นกัน

ทว่าจู่ๆ อัสวานก็แสดงอาการตกใจออกมา เมื่อภาพในช่องวิวไฟน์เดอร์ที่เธอเห็นปรากฏเป็นภาพของคลื่นลูกยักษ์ที่กำลังถาโถมเข้าใส่ เธอรีบลดกล้องลงทันที พอตั้งสติได้จึงค่อยๆ ยกกล้องขึ้นมาส่องช่องวิวไฟน์เดอร์อีกครั้งอย่างช้าๆ ก่อนจะพบว่าแม่น้ำไนล์ก็ยังคงสงบนิ่งเป็นปกติและงดงามดังเดิม อัสวานลดกล้องลงอีกครั้ง ผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ อย่างโล่งอก เธอสะบัดความคิดบางอย่างออกไป จากนั้นก็ถ่ายภาพต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครู่หนึ่งเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมา อัสวานล้วงหยิบมันขึ้นมาดู เป็นเหตุให้สีหน้าที่ดูโล่งอกในตอนแรกหายไป

"ขอเวลาส่วนตัวบ้างได้ไหมเนี่ย เฮ้อ!" อัสวานบ่นพึมพำกับตัวเอง เมื่อพบว่าคนที่โทรมาคือ 'เมฆา' หนูม่ใหญ่ มาดเพลย์บอยผู้เอาแต่ใจ เป็นที่หนึ่ง หญิงสาวจำใจกดรับสายอย่างเสียไม่ได้ เพราะนั่นเป็นสายจากเจ้านายของเธอ

"สวัสดีค่ะ"

"ผมไม่ได้โทรมาทวงเวลาคุณใช่ไหม อัสวาน"

"ไม่ค่ะ คุณได้ค่ะ" อัสวานกลอกตามองบนอย่างเซ็งๆ แต่ก็พยายามบ่นน้ำเสียงที่สดใสตอบกลับไป

"งั้นเข้าเรื่องเลยนะ ผมอยากให้คุณรีบกลับมา ผมมีงานถ่ายภาพนิ่งเซเลบคนใหม่ป้ายแดง"

"ค่ะ" อัสวานตอบรับด้วยใบหน้านิ่งๆ

"ผมขอคิวเขาไว้อาทิตย์หน้า แต่อยากให้คุณกลับมาเตรียมงานประชุมวางคอนเซ็ปต์กันก่อน"

"ได้ค่ะ"

"โอเค ฉันไม่กวนแล้ว...เที่ยวให้สนุกนะ"

"ขอบคุณค่ะ"

สิ้นเสียงของอัสวาน ปลายสายก็กดวางไป หญิงสาวลดมือถือลงแล้ว เก็บใส่กระเป๋าทางเกงตามเดิม

"เฮ้อ!" อัสวานถอนหายใจหนักๆ อย่างเซ็งเต็มที่ เธอใช้อีกมือล้วง กระเป๋าทางเกงหยิบเหรียญสกุลเงินอียิปต์ออกมา แล้วยื่นหันหลังให้แม่น้ำไนล์ ผืนกว้าง จากนั้นก็หลับตาโยนเหรียญให้ลอยข้ามตัวเองไปยังด้านหลัง

จ๋อม!

เสียงโลหะปะทะผิวน้ำดังขึ้น เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าเหรียญที่เธอโยน ดำดิ่งลงไปได้แล้ว

"สัญญา...ว่าฉันจะกลับมาที่นี่ให้ได้" อัสวานค่อยๆ ลืมตาพร้อมกับ คลี่ยิ้มนิดๆ หลังให้สัญญากับตัวเองเรียบร้อยแล้ว เธอจึงก้าวเดินออกไปจาก บริเวณนี้ทันที

เลียบบแม่น้ำไนล์อีกด้านหนึ่ง ไนล์นที่หยุดยืนมองผืนน้ำที่สงบนิ่งด้วยความรู้สึกมากมายภายในใจ ก่อนจะเปิดกระเป๋าสะดวกหยิบรูปที่สอดไว้ด้านใน ออกมา เป็นรูปเขาคอนวัยเด็กที่ถ่ายคู่กับพ่อที่เลียบบแม่น้ำไนล์ บริเวณเดียวกับ ที่เขายืนอยู่ตอนนี้ ในรูปใบหน้าของทั้งคู่เปื้อนยิ้ม ไนล์นที่เคลื่อนไหวสายตาดูขึ้นมามองภาพเบื้องหน้าอีกครั้ง ในใจเขาหวังเพียงแค่ว่าการกลับมาอียิปต์ครั้งนี้ จะทำให้เขาซื้อคืนความทรงจำในวัยเด็กได้บ้าง

ประเทศไทย

เสียงเจ็ดยั่วของบรรดาทีมงานกองถ่ายส่วนหนึ่งของสกาย สตูดิโอ ดังไปทั่วห้องทำงาน 'พงศ์พันธ์' หนุ่มผิวแทนอารมณ์ดีประจำสตูดิโอ ลูกน้อง คนสนิทของอัสวาน 'จอย' เลขาฯ สาวสวยของเมฆา 'พิมมี' สไตลิสต์ผู้มี

หูด้าแพรวพราว และ 'อ้อฟ' หนุ่มมาดแมน ผู้ช่วยของพงศ์พันธ์ กำลังจับกลุ่ม
เม้าท์มอยกันอยู่อย่างออกรสถึงเรื่องที่จะมีเซเลบหนุ่มป้ายแดงมาถ่ายแบบ
ให้กับนิตยสารเร็วๆ นี้ เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูถูกเปิดออก เรียกความสนใจ
จากคนทั้งสี่ให้หันไปมองยังต้นเสียง เสียงพูดคุยอ้ออิงในตอนแรกเงียบลง
พงศ์พันธ์รีบพุ่งตัวเข้าไปหาคนที่เพิ่งเข้ามาใหม่เป็นคนแรก

"เจ้! เจ้มาแล้วว" พงศ์พันธ์ลากเสียงยาวด้วยความดีใจอย่างออกนอกหน้า

อัสวานเดินเข้ามาพร้อมกระเป๋าสะพายใบใหญ่กับกระเป๋ากล้องที่
ห้อยคอไว้ หญิงสาวอมยิ้มเล็กๆ พลังสายหน้าให้กับความโอเวอร์ของผู้ช่วย
ตัวดีที่วิ่งมารับกระเป๋ากล้องของเธอไปถือไว้ให้ ก่อนที่มือหนาๆ ของพงศ์พันธ์
จะแบมาตรงหน้าอัสวานแทบจะทันที

"ของฝาก" พงศ์พันธ์เอ่ยทวงด้วยน้ำเสียงร่าเริงตามประสาคนสนิทกัน
อัสวานถึงกับเบ้หน้าให้ก่อนตอบ

"พุงมาแรงขนาดนี้ กะแล้วว่าต้องมีอะไรแอบแฝง"

"จริงครับ" เสียงหัวเราะของคนที่อยู่ห่างออกไปหน่อยอย่างอ้อฟดังขึ้น
เป็นทัฟเสริม

"โห! ไอ้อ้อฟ สอพลอเจ้ตั้งแต่แล่นตั้งแต่เข้าบริษัทเลยนะ" แน่นนอนว่า
ไม่ใช่เสียงใครอื่น นอกจากคนที่โดนแซะเมื่อครู

อัสวานอมยิ้มเล็กๆ พลังสายหน้าอีกครั้งให้กับพฤติกรรมจิกกัดกัน
เป็นตึกๆ ของเพื่อนร่วมงาน ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะของตัวเอง หยิบเอา
ผ้าพันคอลายอีปัดสวยๆ ในกระเป๋าสะพายใบใหญ่ออกมาส่งให้บรรดาสาวๆ
ที่ตั้งตารอของฝากจากเธออย่างจริงจัง จากนั้นก็หยิบเอาขวดน้ำหอมใสๆ
ทรงกระบอก ฝาสีทอง ในกระเป๋าใบเดิมออกมาชูให้ดู พร้อมกับเอ่ยบรรยาย
สรรพคุณ

"น้ำหอม Secret of Desert ความลับทะเลทราย เขาบอกว่าใช้แล้ว
แฟนรัก แฟนหลง"

จอยและพิมมีที่อยู่ไม่ห่างจากอัสวานมากนัก รีบพุ่งตัวเข้ามาหมายจะเอื้อมมือไปคว้าขวดน้ำหอมที่ว่า แต่ด้วยความเร็วที่มีน้อยกว่าอ็อฟนิดเดียวทำให้น้ำหอมไปตกอยู่ในมือของอ็อฟแล้วรีบร้อย

"อันนี้ของผมแน่ๆ" อ็อฟที่คว้าขวดน้ำหอมได้ก่อนพุดขึ้น

"ตอนนี้ล่ะไฉไลนะไอ้อ็อฟ" พงศ์พันธ์เอ่ยแซวพลางเบ้าหน้าใส

ด้วยความที่น้ำหอมมีแค่ขวดเดียว จอยและพิมมีจึงทำท่าจะยื้อแย่งกันอัสวานอดไม่ได้ที่จะหลุดข้าออกมา

"ผ้าพันคอก็เอาไว้ผูกผู้ชายได้นะ" เมื่อเห็นว่าผ้าพันคอเกือบจะเป็นหมันอัสวานจึงรีบอธิบายสรรพคุณให้บรรดาสาว ๆ ฟังด้วยใบหน้าจริงจัง พอทุกคนได้ยินแบบนี้ก็พากันเจียบไปชั่วขณะ ก่อนจะหัวเราะเสียงดังให้กับมุกหน้าตายของอัสวาน บรรยากาศเต็มไปด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งเสียงของบุคคลที่เพิ่งมาใหม่ดังขึ้นตรงประตูทำเอาทุกคนเจียบพร้อมกันอีกครั้ง

"อ้าวๆ ราเริงเกินเหตุไปไหมเนี่ย" เมฆายืนกอดดอกมองคนที่เพิ่งกลับจากอีอีปดีโดยไม่สนใจคนอื่น อัสวานหันไปเห็นอีกฝ่ายจึงส่งยิ้มให้เล็กๆ ก่อนจะเอ่ยทักทายเจ้านายตามมารยาท

"สวัสดีค่ะคุณเมฆ"

"อีกห้าวันที่เจอกันที่ห้องประชุมนะ" เมฆาว่าพลางกวาดสายตาไล่มองลูกน้องทีละคน

"ค่ะ" เป็นเสียงของอัสวานที่เป็นตัวแทนตอบกลับไป ส่วนพนักงานคนอื่น ๆ ก็พยักหน้าหงึกหงักอย่างรับรู้

จอยที่เห็นสายตาเมฆาเปลี่ยนมาจ้องมองตนแบบดูๆ ก็ถึงกับทำหน้าเฉือน ก่อนจะลูกลีลุกลนเหมือนเพิ่งนึกอะไรได้

"จอยขอไปจัดห้องประชุมก่อนดีกว่า"

ภายในห้องประชุมที่มีโต๊ะยาวเหมือนกับห้องประชุมทั่วไป ไม่ได้มีสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ มากนัก นอกจากโทรทัศน์จอแบนที่ติดอยู่บนผนังด้านในสุด เมฆานั่งอยู่หัวโต๊ะ โดยมีจอย เลขาฯ ของเขานั่งอยู่ฝั่งซ้าย ส่วนอัสวานนั่งอยู่ฝั่งขวา ถัดจากเธอ ก็เป็นพงศ์พันธ์ ออฟ และพิมมีนั่งเรียงหน้ากันอยู่

"เรื่องแรกเราจะเปิดคอลัมน์ใหม่สำหรับไฮโซป้ายแดง ถ่ายเซตแพชั่น แล้วก็สัมภาษณ์ แต่สำคัญที่สุดคือเราจะต้องได้เป็นที่แรก สัมภาษณ์กับถ่ายแพชั่นเป็นเล่มแรก" น้ำเสียงที่ฟังดูน่าเชื่อถือของเมฆาดังขึ้นเพื่อเข้าเรื่องประชุม

"ป้ายแดงของจริงเลยนะคะ" จอยเสริมทัพ

"ใช่... ผมอยากให้คุณรับผิดชอบเรื่องเซตแพชั่น" เมฆาหันไปออกคำสั่งกับอัสวาน

"..."

"ส่วนเรื่องสัมภาษณ์ผมรับผิดชอบเอง แล้วคุณค่อยเอาไปรีไรต์"

"อ้าว แล้วทำไมไม่ให้อัสวานสัมภาษณ์เองเลยละครับ" พงศ์พันธ์ที่นั่งจดเรื่องประชุมอยู่เงยหน้าถามด้วยความสงสัย

"เป็นผู้ช่วยก็อยู่ให้มันเหมาะสมกับตำแหน่งหน่อย ไม่ใช่หน้าที่ก็ไม่ต้องออกความเห็นนะ" เมฆาว่าพร้อมกับมองพงศ์พันธ์อย่างหน້วยๆ

"..." พงศ์พันธ์ไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับไป เพราะรู้ว่าไม่ใช่เรื่องที่เขามาต่อล้อต่อเถียงด้วย

"มีคำถามอะไรไหมอัสวาน" เมฆาหันไปถามความคิดเห็นจากคนที่เขาเพิ่งมอบหมายงานให้

"มีค่ะ เราจะรู้ได้ยังไงว่าใครไฮโซจริง ไฮโซเทียม เตี้ยนั่นพอมีเงินแต่งตัวดี เดินกรีดกรายตามงานเลี้ยง งานเปิดตัวสินค้า ก็กลายเป็นไฮโซไปหมดแล้ว แยกไม่ออกว่าของจริงหรือของปลอม รวยจริงหรือรวยสร้างภาพ

เงินสะอาดหรือเงินสกปรก" อัสวานถามสิ่งที่เธอสงสัยออกไปตรงๆ ด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูหนักแน่น

"ยาวเลย" พงศ์พันธ์เอียงคอไปกระชับข้างหูออฟที่นั่งอยู่ข้างๆ

"แต่คนนี่ของจริง เขาเป็นลูกชายท่านทูต" เมฆาให้คำตอบอัสวานไปสั้นๆ แต่ฟังดูน่าเชื่อถือไม่น้อย

"ท่านทูตที่ไหนคะ"

"หลายประเทศ ท่านราชันย์เป็นเอกอัครราชทูตครั้งแรกที่อียิปต์ จากนั้นก็ย้ายไปประจำที่อังกฤษ เขาเสียชีวิตที่นั่น"

"พ้อสวานเพิ่งกลับจากอียิปต์ ก็ต้องมาถ่ายภาพกับลูกชายอดีตท่านทูตอียิปต์" ประโยคบอกเล่าของออฟดังขึ้น

"และที่สำคัญเขากำลังกลับมาจากอียิปต์เหมือนกัน โอเคไหมอัส"

เมฆาไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับไป แต่กลับพูดเสริมพร้อมทั้งเอ่ยชื่อที่ฟังดูสนิทสนมมากเป็นพิเศษ และยังคงมองหน้าเจ้าของชื่อนั้นที่ก่อนหน้านี้ยังหลายคำถามมาให้เขาอยู่

"..." อัสวานขยับตัวนั่งหลังตรงเล็กน้อย ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

"ผมฝากสองเรื่องนะ ถ้าคุณไม่ชอบชื่อไฮโซป้ายแดง คุณก็ลองคิดชื่อใหม่สักสองสามชื่อ แล้วมาโหวตกัน กับวางคอนเซ็ปต์แพชั่นให้ผมด้วย" เมฆาปิดการประชุมด้วยการสรุปเอง ก่อนจะใช้สายตากวาดมองคนอื่นๆ แทนการมอบหมายงานไปในตัว

ทุกคนต่างพยักหน้ารับทราบอย่างพยายามทำความเข้าใจ

หลังกลับถึงคอนโด ประตูถูกเปิดออก อัสวานหอบร่างที่เหนื่อยล้าเข้าไปในห้อง ร่างเล็กกองสัมภาระต่างๆ ไว้บนโต๊ะใกล้ๆ แล้วเดินไปทิ้งตัวลงบนเตียงขนาดใหญ่ในห้องนอนที่ยังคงเปิดประตูเอาไว้ เธอพ่นลมหายใจออกมาถอนใจใหญ่เพื่อไล่ความเหนื่อยที่เจอมาตลอดทั้งวันให้หมดไป และ

ในจังหวะที่เธอพลิกตัวหันไปมองทางตุลีนชักตรงหัวเตียง กรอบรูปจำนวนหนึ่ง ที่วางอยู่บนนั้นก็ทำให้ความทรงจำเมื่อครั้งที่ผู้เป็นแม่ยังอยู่หวนกลับคืนมา อัสวานจึงมองไปยังนัยน์ตาของ 'นัยนา' ผู้เป็นแม่ที่แฝงไปด้วยความเศร้า อยู่ลึกๆ แต่ภาษากายในทุกภาพถ่ายล้วนแล้วแต่แสดงถึงความรักที่ส่งมาให้กับเธอ

"แม่คะ... อัสรู้สีกว่าอียิปต์เข้ามาวนเวียนอยู่ใกล้ๆ อัสยังงี้ก็ไม่รู้..."

อัสวานคุยกับกรอบรูปตรงหน้าราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต ก่อนที่เสียงออกด หน้าห้องจะดึงความสนใจของเธอไป หญิงสาวลุกจากเตียงแล้วเดินตรงไป ส่องช่องตาแมวที่ประตู จากนั้นถึงได้เปิดประตูต้อนรับแขกผู้มาเยือน 'เศรษฐา' ชายหนุ่มอายุยี่สิบหกปี แต่แก่เดือนกว่าฝ่ายหญิง เจ้าของใบหน้า หล่อเหลา รูปร่างสูงโปร่ง เขายิ้มร่าพลางชูถุงพลาสติกในมือขึ้นอวด พร้อมทั้งยื่นดอกกุหลาบในมืออีกข้างให้กับเจ้าของห้อง

"ขอต้อนรับกลับสู่เมืองไทย" เสียงนุ่มเอ่ยขึ้น อัสวานคลี่ยิ้มออกมา เธอเอื้อมมือไปรับถุงพลาสติกจากเศรษฐา และไม่ลืมที่จะคว้าดอกกุหลาบ มาไว้ในมือก่อนที่จะคนให้จะเสียใจ

"เป็นเรื่องเป็นราวเลย ทำอย่างกับอัสไปอียิปต์มาสามปี" อัสวาน เอ่ยแซวชายหนุ่มที่ชอบทำอะไรเวอร์ๆ แบบขำๆ จากนั้นก็เดินนำเข้ามา ในห้อง เศรษฐาก้าวตามก่อนจะหันกลับไปปิดประตูให้

"ไปไม่กี่วันก็เหมือนนานแสนนานได้... ถ้าคิดถึง" เศรษฐาเดินตามมา ส่งสายตากุ้มกุ่มให้พลางถอดเสื้อตัวนอกออกวางพาดเก้าอี้ตัวหนึ่งไว้

"ซื้ออะไรมาคะ" อัสวานยิ้มบางๆ พลางชูถุงพลาสติกในมือขึ้นมาถาม เพื่อหาเรื่องเปลี่ยนประเด็นแก้เขิน

"ของโปรดอัส... ข้าวมันไก่เจ้าอร่อย"

"โอ้โห รู้ใจอัสจริงๆ หิวขึ้นมาเลยอะ จัดใส่จานเลยนะคะ" อัสวานว่า พลางยิ้มให้กับคำตอบของเศรษฐา ก่อนจะเดินหิ้วถุงพลาสติกไปยังโซนครัว

ชายหนุ่มมองตามร่างเล็กอย่างนึกเอ็นดู

"ไม่นานข้าวมันไก่เจ้าอร่อยที่เศรษฐาโฆษณาไปในตอนแรกก็หมดเกลี้ยงในพริบตา พร้อมกับน้ำซุปรที่เหลืออยู่แต่ก้นถ้วย เรียกรอยยิ้มจากคนที่ซื้อมาได้ไม่น้อย เขานั่งมองแฟนสาวอย่างมีความสุข

"ดีกว่าไปกินข้าวนอกบ้านล้านเท่า" อัสวานเอ่ยชมไม่เลิก คงเพราะเป็นของโปรดเลยทำให้ข้าวมันไก่ตรงหน้าถูกยกยก่องประหนึ่งว่าเป็นรางวัลชีวิตของวันนี้หลังจากที่เหนื่อยล้ามาทั้งวัน

"ผมรู้อยู่แล้วไง"

"ขอบคุณนะคะ"

อัสวานสบตากับเศรษฐาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม และก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

"จริงด้วย อัสมีของฝากให้ลูادتวยนะคะ แล้วก็ของฝากคุณแม่" อัสวานพูดจบก็เดินไปหยิบอุฐูทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ประมาณห้าหกตัวที่วางอยู่รวมกันเป็นฝูง พร้อมกับผ้าพันคอและผ้าปูโต๊ะลายสวยออกมาจากถุง

"..."

"อุฐูฝูงนี้ของฐา ผ้าพันคอกับผ้าปูโต๊ะของคุณแม่ แต่...อัสอยากเอาไปให้คุณแม่เองได้ไหม" อัสวานแจจแจงให้ฟังเสร็จก็เงยหน้าขึ้นถามเศรษฐา แฟนหนุ่มนั่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยตอบ

"ถ้าอัสจะไปหาแม่ผมก็ต้องรออีกพักหนึ่ง ตอนนี้แม่ไม่ค่อยสบาย หมอให้พักเยอะๆ" ประโยคปฏิเสธที่ฟังดูยังรักษาน้ำใจถูกเอ่ยขึ้นจากปากของแฟนหนุ่ม คนฟังอย่างอัสวานถึงกับทำหน้าครุ่นคิด นึกประหลาดใจที่พวกเขาสองคนคบกันมานานจนถึงทุกวันนี้ แต่เธอก็ยังไม่เคยได้เจอหน้าแม่ของคนที่รักเลยสักครั้งเดียว

"รู้จักกันมาห้าปี อัสยังไม่เคยเจอคุณแม่ฐาเลยนะ มันแปลกไหมล่ะ

ฐาไม่เอายากให้อัสเจอท่านเธอ"

"ทำไมผมจะไม่เอายากให้เจอละอัส แต่แม่ผมไม่ค่อยสบายจริงๆ"

"ไม่สบาย อัสก็ควรจะไปเยี่ยมไหมคะ เอาจริงๆ นะ อัสขอพูดตรงๆ อัสรู้สึกเหมือนฐาก็ดักกันไม่เอายากให้อัสเจอดูคุณแม่ฐา" อัสวานพูดสิ่งที่รู้สึกออกไปตามตรง

"คิดมากไปแล้วอัส ผมจะกีดกันคุณทำไม" เศรษฐาส่งยิ้มบางๆ พลงง เอื้อมมือไปกุมมือเล็กของอีกฝ่ายที่นิ่งหน้าออยู่

"นั่นสิคะ จะกีดกันทำไม"

"..." เศรษฐาถอนหายใจ ความรู้สึกหนักใจปรากฏชัดบนใบหน้า ทว่าอีกฝ่ายไม่ทันเห็น เพราะพอเขาพูดจบเธอก็เดินตรงดิ่งไปล้างจานที่โซนครัวทันที ลักพักเสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ไม่ไกลตัวเศรษฐาก็ดังขึ้น หน้าจอปรากฏคำว่า 'Mom'

"ฮัลโหลครับแม่..." เศรษฐาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดรับสาย ก่อนจะแสดงสีหน้าตกใจ "แม่...ครับๆ ผมจะไปเดี๋ยวนี้ครับ...ครับแม่...ได้ครับ"

หลังเศรษฐากดวางสาย เขาก็ยังไม่ลืมหันไปมองอัสวานที่กำลังมองเขาอยู่เช่นกัน

"รีบไปเถอะค่ะ...คุณแม่โทรมาขนาดนี้ต้องมีเรื่องด่วนแน่ๆ"

"พู่นี่ผมโทรหานะ" เศรษฐาว่าพลงงเดินไปหยิบเสื้อตัวนอกขึ้นมาสวม

"ถ้าไม่สะดวกก็ไม่เป็นไรนะคะ" อัสวานเอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงเย็นๆ ก่อนจะก้มหน้าล้างจานต่อ แม้เศรษฐาจะรับรู้ได้ว่าอีกคนยังน้อยใจอยู่ แต่เขาก็ไม่ได้เดินเข้าไปหาเพื่อปรับความเข้าใจอะไร เศรษฐาทำได้เพียงพ่นลมหายใจออกมาก่อนใหญ่ จากนั้นก็หมุนตัวเดินออกจากห้องไป

พอแฟนหนุ่มกลับไปแล้ว อัสวานก็พ่นลมหายใจออกมาก่อนใหญ่ไม่ต่างกัน บางทีเธออาจจะแค่รู้สึกเหนื่อยล้ากับเรื่องงาน หญิงสาวพยายาม

‘อัสวาน’ ช่างภาพสาวขออนุญาตสัมภาษณ์ในเมืองไทย
ตัดสินใจลางานเดินทางมาท่องเที่ยวอียิปต์
เพื่อทำความรู้จักกับดินแดนอารยธรรมเก่าแก่
ที่เหมือนมีบางสิ่งยึดเหนี่ยวให้เธอรู้สึกตราตรึงและผูกพัน
จนถึงขั้นเก็บมาฝันเป็นเรื่องเป็นราวว่าตนคือนางทาสในยุคสมัยนั้น
และมีความรักอยู่กับแม่ทัพหนุ่มผู้เกรียงไกร

เช่นเดียวกับกับ ‘ในลันท์’ หนุ่มหล่อไฟร์ไฟลิต์ที่เลือกเดินทางมาท่องเที่ยวอียิปต์
นั้นก็เพื่อหวนรำลึกถึงความทรงจำในวัยเด็กให้กลับคืนมาอีกครั้ง
และยังรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งค้างคาอยู่ ณ ดินแดนแห่งนี้
ที่อาจจะเป็นต้นเหตุทำให้เขาเฝ้าฝันถึงเรื่องราวในยุคสมัยนั้น
ความรักต่างชนชั้นที่ล้นเต็มไปด้วยอุปสรรค

แม้จะมีความฝันที่คล้ายคลึงกันว่าเธอและเขาคือคนรักกันในยุคอียิปต์โบราณ
แต่ทั้งสองกลับไม่เคยพบเจอกันมาก่อน
ทว่าด้วยโชคชะตาที่มาในรูปแบบความบังเอิญ
ก็ทำให้ทั้งสองได้มาทำงานร่วมกันในฐานะช่างภาพกับนายแบบ
หารู้ไม่ว่าความอาชาตแค้นของผู้นิยมหัวโบราณในอดีตกาล
ยังคงตามติดเขาและเธออยู่... เพื่อรอวันสะสางอีกครั้ง!

นวนิยายรัก

ISBN 978-616-06-2278-8

9

786160 622788

ราคา 369 บาท